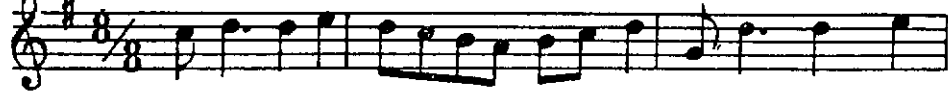

Pencügâh

Nefes

D Ü Y E K

[♩. 128] Ha ra bat eh li — yi — z bu bir â lem

di — r hü — şevk i le — on da — de — m

sü ren ler de — ni — z hü — ni — z hü —

N E F E S

1

Harabat ehliyiz bu bir âlemdir
Şevk ile onda dem sürenlerdeniz
Hesap sorma bizden, biz hayli demdir
Defteri âmali dürenlerdeniz

2

Huni dil nûş ettik bezmi safada
Zevkı cavidanî bulduk rızada
İfayı ahdiçin vakti belâda
Tiri kahra göğüs gerenlerdeniz

3

Bu nefsi hotkâmı çekip te dâre
Gülerek ser verdik ulu serdare
Bir gamze uğruna didarı yare
Canla başla gönül verenlerdeniz

4

Ders alıp cananın fettan gözünden
Şiir meşkeyledik şirin sözünden
Gizlice bir yoldan, bâtın yüzünden
Kâbei maksuda erenlerdeniz

5

Nûri aşk enince dili agâha
Mürğî rûhu saldı ta kurpgâha
Baba ocağıdır, biz o derhâga
Destursuz, pervasız gidenlerdeniz

6

Teveccüh kılmadık bâbı niyaza
İrfanla eriştik rütbei naza
Aşına çıkmışız şûbedebâza
Perdenin ardını görenlerdeniz

7

Arifsen kâmiller önünde eğil
İlminle öğrenme, sen kenini bil
Bâğı marifette biz bir gül değil
Deste deste çiçek dürenlerdeniz

8

Hey **Rıza** arifiz dervişnihadız
Alâik kaydından çözüldük şâdız
Mesti lâya'kılız, gamdan âzadız
Postu meyhaneye serenlerdeniz